

POETES A LA PLAÇA: ANTON CARRERA O L'OBSTINACIO

La majoria dels lectors de CANIGO ja deuen saber qui és Anton Carrera i fins potser que en tinguin algun disc o llibre. «El poeta del carrer» nom amb el qual se l'ha batejat, amb aquesta mania tan nostra de retolar i etiquetar els productes culturals; té trenta anys. I continua, com fa deu anys, anant pels pobles recitant els seus versos i parlant de la nostra problemàtica. Ara hi va amb «600» i a vegades hi duu la M. Dolors, i fins potser aviat hi veurem d'espectadora la seva filla, que tot just té dos mesos.

«Els meus objectius són simplement la difusió de la poesia i una sensibilització de l'home català que li pertoca viure, amb totes les seves implicacions, el moment històric actual.»

Som a la terrassa d'un bar de la plaça Catalunya, i el brogit ens fa recular fins l'interior. Tenim a les nostres mans els diaris de la nit, i comentem la funció de la premsa, l'absència d'un diari català i arribem als «mass media».

«Cronològicament he usat el recital en directe, el llibre, la ràdio, el disc i la T. V. Importants m'ho semblen tots, tot i que no he exprimit ben bé cap dels cinc utilitzats fins ara. M'han estat força útils enfront a diferents tipus de públic. Continua el meu interès per ell i crec necessària la seva acció de cara a un futur més nostre. Per a finals d'any em surt el segon LP i l'any 74 el cinquè llibre, sempre sovintejant els altres mitjants de comunicació.»

En els petits cenacles poètics s'està posant de moda parlar del producte poètic com d'una llauna de sardines o d'un secador de cabell. Naturalment, salvant les sabudes distàncies d'«imprescindibilitat» d'aquests productes vitals respecte als culturals o poètics, tot un enreixant i una espiral de preguntes-respostes s'obre com ventall al vent per a clarificar la qüestió. Però, no us sembla que això és el que fa des d'una pila d'anys l'Anton?

«M'he adonat que la poesia ha deixat de ser la cosa morta, el vers de Nadal i la imatge típica que la gent tenia del poeta. He despertat un interès per la meua, i per tant m'he de sentir agraït al públic que em segueix.»

Sorgeix un reguitzell d'obstacles a l'hora de voler fer la tan volguda co-

municació entre autor i públic d'una manera directa. Al «poeta del carrer» l'han ajudat la seva perseverança, la bona veu, la constància en practicar, en polir, la disposició d'obertura envers qualsevol manifestació cultural feta pel nostre poble. Per això cal que la següent pregunta vagi adreçada vers la poesia per a ser dita i la poesia per a ser llegida.

«Experiències recents ens han demostrat el que ja ens temíem de bell anuvi: com la poesia per ser llegida és més desagradida en quant costa de fer arribar a l'auditori. La poesia per a ser dita té una facilitat per la comunicació i un ritme diferent, més musical, més idoni, que la fa més atractiva en tant espectacle.»

Fa uns dies rellegia «Serra d'Or» de l'any 71, quan un article de Joan Fuster sobre Raimon em va colpir de debò. Es titulava: «Una presència difícil» i copio textualment: «Em fa la impressió que Raimon resulta «incòmode», massa incòmode pel seu «puritanisme». S'ha negat a determinades claudicacions: emmerdats com tots estem en el merder quotidià, ens molesta que hi hagi algú que no hi participi tant com nosaltres». Anton Carrera, tot fent un fàcil paralelisme entre circumstàncies diferents, és conscient de la seva feina, de l'obertura de solc que ha fet, de les barreres que existeixen i van devenir la seva actitud una presència difícil dins una cultura en crisi o una cultura impossible.

«El camí de difusió de la poesia mitjançant nous procediments sempre ha estat obert; ara he estat un dels primers, en la generació biològica de la post-guerra en emprar-l'ho. I això, naturalment, ha beneficiat la meua propagació en tant poeta pel poble. Com anècdota et diré que tant m'han servit, objectivament, els programes de l'Escamilla a la ràdio o de Mare Nostrium a T. V. com altres fets circumstancials, com la publicitat de la pel·lícula: «El magnífico Tony Carrera.»

L'Anton riu i em demana un altre cigarret. La xafagor barcelonina no és obstacle perquè continuem la conversa. Ha fet les corresponents hores de feina en un lloc de producció i, malgrat les rialles, el cansament, és dil·luns; se li nota. Després ha d'anar a preparar uns temes de Filosofia i encara li queden unes trucades pen-

dents. Ben a desgrat per a ambdues parts, hem d'acabar la xerrada, tot quedant per a un altre dia per a concretar un tema determinat de conversa: poesia i poble, poesia i comunicació...

«La poesia continua essent minoritària; ara bé, cal reconèixer que ha guanyat posicions i s'ha utilitzat per a fets que malgrat ser extra-poètics, han conduït a una sensibilització col·lectiva. Cal anar per aquest camí d'actes, recitals, llibres a l'abast popular... per tal d'enriquir el nostre moment històric.»

Sorpren de trobar un poeta autèntic, vinculat amb el públic, en un mot, comunal. I amb bona fe, i amb tres-cents recitals damunt seu! No és un producte de cercles minoritaris tancats entre l'estretor de les seves doctes i sàvies teories. No és una enganyifa comercialitzada per un bon mercader. No juga amb les paraules per plaer personal, en mots de l'autor del pròleg d'Exvots: fa una «contribució, esforçada i compromesa, a la tasca de conscienciació de la nostra col·lectivitat».

JOSEP M. FIGUERES

Foto: ANDREU RIUS